

Arrest

nr. 253 583 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en M. GREGOIRE
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 13 januari 2020, diende op 15 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 1 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/01/2020

Overdracht CGVS: 15/06/2020

U had op 29 oktober 2020, van 9u05 tot 12u31, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Laurent loco meester Andrien, was gedurende het hele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Somalisch staatsburger van de Waacbudan-clan (< Hawiye). U bent op 2 januari 1993 geboren in Jowhar, provincie Middle-Shabelle. Uw moeder overleed toen u twee jaar was. Daarna verhuisde u met uw vader en uw oudere zus naar Mogadishu. U bent ongeschoold.

Uw oudere zus werd uitgehuwelijkt aan een man. Toen deze man overleed, wilde uw vader haar opnieuw aan een man uithuwelijken. Uw zus wilde een tweede gedwongen huwelijk vermijden en vluchtte weg. U hebt nooit meer iets van haar vernomen. Uw zus liet haar dochter (uit het eerste huwelijk) bij u achter. U was op dat moment zeventien jaar. Tien of vijftien dagen daarna dwong uw vader u de plaats van uw zus in te nemen, gezien er al een bruidsschat betaald was. Hij huwelijkt u uit aan A.M.I., een oudere man. Na een huwelijk van ongeveer zeven maanden overleed uw eerste man na ziekte. U was op dat moment hoogzwanger van uw oudste dochter. U keerde terug naar uw vaders huis, aan de overkant van de straat.

Vier maanden later stelde uw vader al een nieuwe huwelijkskandidaat aan u voor, M.O.O. Ook hij was al oud. Hij betaalde uw vader een bruidsschat van zeventuizend Amerikaanse dollar. Drie dagen later werd het huwelijk voltrokken. Uw tweede man behandelde u slecht. Hij sloeg u en verkrachtte u telkens weer. Hij zei dat hij met u kon doen wat u wilde, aangezien hij u 'gekocht' had. Als u uw huwelijksproblemen aankaartte bij uw vader, zei die dat u moest terug gaan naar uw man. U hebt drie kinderen uit dit huwelijk, twee dochters en een zoon.

In dezelfde periode kende u problemen met uw vroedvrouw. U had haar in vertrouwen zaken verteld over uw vader en uw man, die ze op een gemene manier naar u terugkaatste. Daarnaast sloeg ze u op de benen bij uw bevalling, en knipte ze u in en naaide ze u zonder verdoving bij de bevalling.

Na een huwelijk van ongeveer acht jaar sprak uw tweede man de scheiding uit in bijzijn van twee getuigen. Uw tweede man had immers ruzie gekregen met uw vader omdat hij uw vader geld schuldig was en het niet terugbetaalde. Gezien u zelf niet in het onderhoud van uw gezin kon voorzien, zag u zich genoodzaakt terug bij uw vader in te trekken.

Even dacht u dat u verlost zou zijn van uw ellende, maar drie maanden na de scheiding sprak uw vader over een derde huwelijk. Hij had opnieuw een huwelijkskandidaat voor u gevonden, H.O. Dit keer was de man niet alleen bejaard, maar ook blind. Ook hij had al een bruidsschat betaald. U zag het niet zitten om zowel voor uw kinderen als voor deze blinde man te zorgen. Zowel deze blinde man als uw vader bedreigden u echter met de dood, als u zou weigeren. Ongeveer twee weken nadat u aan hem werd voorgesteld, zou u met H.O. moeten trouwen. U wachtte dit moment niet af. Na zeven dagen liet u uw kinderen in uw vaders huis achter. Zelf vluchtte u naar uw tante van moederszijde die in het district Medina in Mogadishu woonde. Uw tante vreesde dat uw vader u zou komen zoeken, en bracht u onder bij haar buurvrouw.

Drie dagen later verliet u Somalië per vliegtuig. U maakte gebruik van een paspoort met de foto en identiteitsgegevens van iemand anders, dat uw tante en haar man voor u hadden geregeld. Dat was in juni 2019. U reisde naar Turkije, waar u zes maanden verbleef. In augustus 2019 huwde u in Turkije met A.M.N., een Somaliër die u in Turkije leerde kennen en die u wilde helpen. U verloor hem uit het oog toen u naar Griekenland verder reisde in december 2019. U verliet Griekenland in januari 2020 en kwam op 13 januari 2020 in België aan. Twee dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest dat u bij terugkeer naar Somalië zal worden gedood door uw vader of door de familie van H.O. U verklaart daarnaast dat u onderweg van uw tante vernam dat uw nichtje intussen besneden werd. U vreest dat ook uw dochters besneden zullen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een Belgisch medisch attest neer, afgegeven op 26 oktober 2020, waaruit blijkt dat u besneden bent (type 2).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek immers dat u een vrouwelijke tolk en vrouwelijke protection officer verkoos voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer in samenwerking met een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vluchtmotieven waarop u zich beroept.

Om te beginnen legt u incoherente verklaringen af over het vertrek van uw zus. Zo zegt u enerzijds dat u zeventien jaar was toen uw zus wegliep (CGVS, p. 9). Gezien u geboren bent in 1993 (CGVS, p. 5), moet dat in 2010 geweest zijn. Anderzijds stelt u dat uw zus acht jaar geleden wegliep (DVZ, punt 17), in 2012 dus. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw nichtje ook tien jaar is en dat ze nog twee jaar bij u was (CGVS, p. 17), wat de tegenstrijdigheid niet opheldert. Gevraagd hoe lang uw zus intussen vermist is, houdt u het opnieuw op acht jaar (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat dit zou betekenen dat uw zus nog aanwezig was bij uw eerste huwelijk – u verklaarde immers dat u ongeveer zeventien was toen dit plaatsvond (CGVS, p. 15) en uw eerste man overleed in 2010 (DVZ, punt 16)- ontkent u dit en beweert u dat ze op dat moment al gevlucht was. Deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Zelfs van een ongeschoolde vrouw mag immers wel verwacht worden dat ze coherente verklaringen aflegt over de volgorde van de gebeurtenissen. Gezien u uw eigen eerste huwelijk direct aan haar vertrek verbindt (CGVS, p. 8, p. 14), heeft dit een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien stelde u bij de DVZ enerzijds dat uw zus vermist is (DVZ, punt 17), en anderzijds dat ze gevlucht was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stelt u dat beide zaken voor u hetzelfde zijn, gezien u niet weet waar ze verblijft (CGVS, p. 8). Gelet op het verschil in betekenis tussen gevlucht en vermist, kan deze opmerking de tegenstrijdigheid hoogstens ten dele uitklaren. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zo eens te meer aangetast.

Daarenboven zijn de omstandigheden van het vertrek van uw zus weinig aannemelijk. Zo beweert u dat u op voorhand niet wist dat uw zus van plan was te vluchten. Uw zus zou er u niets over hebben verteld (CGVS, p. 8), wat weinig aannemelijk gezien ze wel op u rekende voor de zorg voor haar dochter (CGVS, p. 8). Deze onaannemelijkheid vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Verder kunnen uw verklaringen over uw eerste huwelijk niet overtuigen. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de man met wie u toen huwde. Bij de DVZ verklaarde u enerzijds dat hij ongeveer vijftig jaar was (DVZ, punt 16), anderzijds dat hij vijfenzeestig jaar was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS houdt u vast aan de verklaring dat hij ongeveer vijgenzeestig jaar was (CGVS, p. 15). Gewezen op uw vroegere bewering dat hij vijftig was, die hiermee strijdig is, ontkent u dat u dat gezegd hebt (CGVS, p. 15). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling wordt gezet.

Ook uw overige verklaringen over dit eerste huwelijk laten te wensen over. U verklaart dat uw vader u aan A.M.I. uithuwelichte, maar weet niet van waar uw vader deze man kende (CGVS, p. 14). U speculeert dat ze elkaar kenden omdat A.M.I. misschien ook een handelaar was in de soukh (CGVS, p. 14), maar weet dit niet zeker. Bovendien kan u ook niet aangeven in wat voor zaken uw eerste man dan zou hebben gehandeld (CGVS, p. 15). Nog blijkt dat u ook niet weet wie van de mannen de ander had benaderd in verband met het huwelijk (CGVS, p. 14).

Ook weet u niet hoeveel de bruidsschat bedroeg die uw eerste man aan uw vader zou hebben betaald (CGVS, p. 14).

Dit gebrek aan kennis over de omstandigheden waarin uw huwelijk geregeld was, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Gevraagd hoe uw eerste man reageerde toen niet uw zus maar u met hem zou trouwen, stelt u simpelweg dat hij blij was (CGVS, p. 14), wat weinig aannemelijk is gezien hij aanvankelijk met uw vader had besproken dat hij met uw zus zou trouwen (CGVS, p. 8, p. 14). Al deze elementen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder slaagt u er niet in een doorleefd beeld van uw eerste echtgenoot te schetsen. Gevraagd om in detail over uw eerste man te vertellen, wat voor iemand hij was, stelt u enkel dat hij wel beter was dan uw ex-man (CGVS, p. 15), wat bezwaarlijk als een gedetailleerd antwoord kan beschouwd worden. Opnieuw gevraagd om wat meer te vertellen over zijn karakter, zegt u dat u af en toe buiten mocht gaan van hem. Nog herhaalt u dat hij beter was dan uw ex-man, dat hij meer respect voor u had (CGVS, p. 15), wat evenmin een gedetailleerd beeld schetst van uw eerste man. U kan daarnaast ook niet aangeven hoe hij zijn dagen doorbracht. Na veel doorvragen kan u alleen zeggen dat hij in zijn huis was en in de namiddag naar theehuisjes ging (CGVS, p. 16). Dat u niet op een meer gedetailleerde manier kan vertellen over het karakter en over het doen en laten van uw eerste man, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw.

Bovendien stelt u op het CGVS dat hij u wel respecteerde en wat vrijheid gaf (CGVS, p. 15), terwijl u bij de DVZ beweerde dat hij u 'enorm slecht' behandelde en u 'gewelddadig' sloeg (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook deze incoherentie zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eerste huwelijk op losse schroeven.

Nog stelt u dat uw eerste man stierf toen u achttien jaar was. Na zijn dood keerde u vrijwillig terug naar uw vaders huis (CGVS, p. 17), wat mag verbazen gezien u eerder verklaarde dat uw vader u slecht behandelde (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 13), u bedreigde (CGVS, p. 16) en u uithuwelijkte (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zich niet tot uw tante wendde, stelt u dat u uw tantes problemen met uw vader niet erger wilde maken (CGVS, p. 17), wat niet volledig kan uitklaren waarom u haar niet om hulp vroeg op dat moment. Ook dit element vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijkt dat u ook over uw tweede gedwongen huwelijk geen aannemelijke verklaringen aflegt. Gevraagd om in detail te vertellen over hoe uw vader de tweede huwelijkskandidaat precies ter sprake bracht, vertelt u enkel dat u tegen uw vader vertelde dat u niet akkoord was, en dat uw vader zei dat uw toekomstige tweede man u financieel zou ondersteunen (CGVS, p. 18), zonder de gestelde vraag te beantwoorden. Opnieuw deze vraag gesteld, zegt u enkel dat uw vader zei dat hij u niet langer wilde onderhouden en dat hij een man voor u zou regelen (CGVS, p. 18), wat bezwaarlijk als een gedetailleerde en doorleefde situatieschets kan worden beschouwd. Dat u er niet in slaagt dit gesprek met uw vader op een gedetailleerde en doorleefde manier weer te geven, is niet aannemelijk gezien het belang van dit tweede huwelijk in uw relaas. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw ondergraven.

Nog verklaart u dat uw vader zei dat hij u en uw kind niet langer kon onderhouden (CGVS, p. 18). Nochtans verklaarde u eerder dat uw vader een hele grote schoenenzaak had waar het druk zakendoen was (CGVS, p. 13). Daarop gewezen, stelt u dan weer dat uw vader u en uw dochter niet wilde helpen omdat hij gemeen was (CGVS, p. 18). Dat u uw verklaringen aanpast naarmate u gewezen wordt op onaannemelijkheden, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarenboven legt u ook geen overtuigende verklaringen af over uw tweede man. Gevraagd om in detail over uw tweede man te vertellen, zegt u enkel dat hij een slecht karakter heeft (CGVS, p. 18). Gevraagd om meer te vertellen, voegt u toe dat hij dacht dat hij meer was dan anderen (CGVS, p. 18). Dat u niet meer in detail uw tweede man kan beschrijven wanneer dat u gevraagd wordt, vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw. Bovendien legt u ook wat hem betreft tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd. Bij de DVZ stelde u dat hij vijftien jaar was (DVZ, punt 16). Op het CGVS verklaart u dan weer dat hij zestig jaar was (CGVS, p. 18). Op dit verschil gewezen, verklaart u dat uw eerste man vijftien jaar was (CGVS, p. 18), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Voorts legt u geen aannemelijke verklaringen af over hoe uw vader uw tweede man kende. Hiernaar gevraagd, zegt u dat ze van dezelfde leeftijd waren (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat in een stad als Mogadishu toch niet alle mannen van dezelfde leeftijd elkaar kennen, moet u toegeven dat u het eigenlijk niet weet. Daarna speculeert u nog dat uw vader hem misschien van in een theehuisje kende (CGVS, p. 18), maar dat blijft beperkt tot een veronderstelling.

Dat u niet weet hoe uw vader en uw tweede man elkaar ontmoet hadden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit gedwongen huwelijk eens te meer aan.

Nog verklaart u dat uw tweede man om uw hand kwam vragen in het bijzijn van twee getuigen. Gevraagd wie deze mensen waren, zegt u dat het vrienden van hem waren die u niet eerder gezien had (CGVS, p. 19). U beweert echter dat deze twee mannen zich noch aan u, noch aan uw vader voorstelden (CGVS, p. 19), wat niet aannemelijk is gezien het om een formeel huwelijksaanzoek zou zijn gegaan. Ook deze onaannemelijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Drie dagen na dit huwelijksaanzoek zou u getrouwd zijn met uw tweede man (CGVS, p. 19). Gevraagd of u in die drie dagen met iemand gesproken hebt over uw nakend huwelijk, en dat u daar niet mee akkoord was, zegt u dat u met niemand gepraat heeft (CGVS, p. 19). Gevraagd of u met uw tante gepraat hebt, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u met haar wel gepraat hebt (CGVS, p. 19-20). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten de geloofwaardigheid verder aan. Bovendien zou uw tante u geadviseerd hebben om ergens te gaan schuilen. Ze zou zelfs concreet voorgesteld hebben dat u in het geheim naar haar zou komen, om dan een oplossing te zoeken (CGVS, p. 20). Dat u dat niet deed, is niet aannemelijk in het licht van uw verklaringen over uw eerste gedwongen huwelijk en uw verklaringen over uw weerzin om met de tweede man te trouwen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u niet inging op uw tantes voorstel, zegt u dat u bang was dat uw vader achter u aan zou komen (CGVS, p. 20), wat niet aannemelijk overkomt gezien hij nooit achter uw zus was aangegaan (CGVS, p. 8). Daarop gewezen, zegt u dat uw vader op u rekende omdat u zijn laatste dochter was (CGVS, p. 20), want de aangehaalde onaannemelijkheden onvoldoende uitklaart. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

U verklaart daarenboven dat uw tweede man zeventuizend Amerikaanse dollar bruidsschat heeft betaald aan uw vader (CGVS, p. 19). U beaamt nog dat hij een welgesteld man is (CGVS, p. 20). U weet echter niet hoe hij dit kapitaal zou hebben vergaard. U weet wel te vertellen dat hij winkels zou hebben gehad in Zuid-Afrika, maar weet niet wat er verkocht werd (CGVS, p. 20). U speculeert dat het winkels in bouwmaterialen waren, maar eigenlijk weet u het niet (CGVS, p. 20). Dit gebrek aan informatie draagt eveneens bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog stelt u dat uw tweede man de scheiding uitsprak als gevolg van een ruzie met uw vader (CGVS, p. 11, p. 12). Ook uw verklaringen hierover schieten tekort. Gevraagd hoe u van uw tweede man kon scheiden, zegt u eerst enkel dat hij ruzie had met uw vader (CGVS, p. 11), zonder enige bijkomende verklaringen. Gevraagd om meer te vertellen, bent u opnieuw bijzonder kort van stof, en zegt u dat het om geld ging (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd om uit te weiden over hoe de ruzie tot de scheiding heeft geleid, stelt u dat uw tweede man niet meer betaalde aan uw vader en dat er zo ruzie ontstond (CGVS, p. 11). Nog kan u niet uitklaren hoe het komt dat uw tweede man, toch een rijk man (CGVS, p. 20), uw vader niet betaalde (CGVS, p. 11). Hiernaar gevraagd, verklaart u dat u niet weet over wat voor geld of wat voor bedrag het ging. U verandert van onderwerp en spreekt over problemen met uw vroedvrouw (CGVS, p. 21). Dat u zo'n beperkte informatie kan geven over de aanleiding van uw scheiding, toch een belangrijk element in uw relaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven.

U verklaarde dat u na uw tweede huwelijk dacht dat u eindelijk verlost was van alle ellende (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd om deze uitspraak toe te lichten, stelt u simpelweg dat u dat dacht, maar dat het niet waar bleek. U voegt toe dat u dacht dat u op uw gemak zou zijn (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat uw vader u twee keer kort na elkaar had uitgehuwelijkt, en gevraagd waarom u dacht dat u na twee keer verlost zou zijn van de ellende, zegt u dat u nu een groot gezin had en dat u niet zelf om de scheiding gevraagd had. U dacht dat uw vader het daarbij zou laten (CGVS, p. 22). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, temeer gezien u zelf aangaf dat uw vader u uithuwelijkte zodat hij niet zelf voor de onderhoudskosten van u en uw gezin moest instaan (CGVS, p. 12, p. 18). Daarop gewezen, zegt u dat u dacht dat uw vader u niet zou uithuwelijken, omdat u nu vijf kinderen (vier kinderen en het kind van uw zus) had en dat geen man voor vijf kinderen zou willen zorgen (CGVS, p. 22). Ook dit antwoord klaart niet uit waarom u dacht dat uw vader niet op zijn minst zou proberen zulke man voor u te zoeken. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw eerste twee gedwongen huwelijk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw vader u een derde keer wilde uithuwelijken.

Ook over deze derde man weet u niet te vertellen van waar uw vader hem kende (CGVS, p. 22), wat eens te meer ongeloofwaardig overkomt. Nog verklaart u dat uw vader u bedreigde. Hij zou u doden als u het huwelijk met deze derde man niet accepteerde. U rept op dat moment niet over een bedreiging door de derde man zelf, noch over de zoon van de deze man die lid zou zijn van Al-Shabaab (CGVS, p. 12). Ook bij de DVZ sprak u hier niet over (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u deze laatste twee elementen later plots toevoegt aan uw relaas (CGVS, p. 23), doet eens te meer vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt waaraan u naar eigen goeddunken elementen toevoegt.

Bovendien legt u weinig aannemelijke verklaringen af over hoe u aan het huwelijk met deze man kon ontsnappen. Zo verklaart u dat u uw vaders huis ontvluchtte toen u aan het poetsen was. Uw vader was op dat moment thuis. U deed alsof u het afvalwater wilde weggieten, en vertrok gewoon (CGVS, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat u zonder afscheid te nemen van uw kinderen het huis zomaar zou verlaten op een moment dat uw vader thuis was. U verklaart immers zelf dat uw vader het druk had met zijn winkel (CGVS, p. 13) en dat hij vaak naar theehuisjes ging (CGVS, p. 18). In dat geval had u een moment kunnen afwachten dat hij afwezig was om te kunnen vertrekken. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek aan.

Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw verklaringen over het moment van uw vertrek. Zo verklaart u dat u, nadat de derde man om uw hand vroeg, nog een week in uw vaders huis bleef (CGVS, p. 23, p. 24). Erop gewezen dat u bij de DVZ verklaarde dat u nog drie dagen bleef (vragenlijst CGVS, vraag 5), stelt u dat u nog drie dagen in het huis van uw tante verbleef (CGVS, p. 23), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bij de DVZ stelde u immers 'drie dagen later kon ik weglopen van deze ongelukkige situatie' (vragenlijst CGVS, vraag 5), waarmee u duidelijk niet op de schuilplaats in uw tantes huis doelt. Bovendien blijkt uit uw latere verklaringen dat u geen drie dagen doorbracht in het huis van uw tante, maar in het huis van haar buurvrouw (CGVS, p. 24). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat uw tante dat onderkomen voor u had geregeld (CGVS, p. 24), wat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Tot slot legt u geen aannemelijke verklaringen af over het lot van uw kinderen. U verklaart dat uw tante hen stiekem ophaalde bij uw vader (CGVS, p. 10) en hen onderbracht bij een vriendin (CGVS, p. 9). Hoewel u tot u in Turkije was nog contact had met uw tante (CGVS, p. 9, p. 13), weet u de naam van de vrouw die voor uw kinderen zorgt niet, noch weet u waar ze woont (CGVS, p. 9). Dat u dergelijke elementaire zaken niet weet over de persoon die voor uw kinderen zou zorgen, is niet aannemelijk. Dat doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien u beweert dat uw tante de kinderen bij deze vrouw had onderbracht uit vrees voor uw vader (CGVS, p. 9-10).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze twee gedwongen huwelijken en uw vrees voor een derde gedwongen huwelijk niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft de problemen met uw vroedvrouw, moet ten eerste opmerkt worden dat de bovenstaande negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling ook hierop afstraalt. Bovendien plaatst u deze problemen met uw vroedvrouw in de context van uw tweede huwelijk, die niet geloofwaardig werd bevonden (CGVS, p. 21, p. 24). U legt voorts het verband tussen de problemen met de vroedvrouw en de problemen met uw vader (CGVS, p. 24). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met uw vader, wordt ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over de problemen met uw vroedvrouw aangetast.

Wat er ook van zij, enkele gemene opmerkingen en enkele klappen op uw benen tijdens de bevalling (CGVS, p. 24) zijn allicht onaangenaam, maar onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het niet-verdoofd ingeknipt en genaaid worden (CGVS, p. 24) zijn gangbare medisch praktijken bij een bevalling die evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Uw gevoel dat uw vroedvrouw dit deed uit gemeenheid (CGVS, p. 24) is louter een interpretatie die u niet staft met concrete elementen, en verandert niets aan bovenstaande analyse over de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten.

Wat betreft uw vrees dat uw dochters besneden zullen worden (CGVS, p. 9-10), moet opgemerkt worden dat uw dochters zich op dit moment in Somalië bevinden. Uit deze vrees in hoofde van uw dochters kan geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Het document dat u neerlegt kan bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medisch attest toont enkel aan dat u besneden bent. Dat wordt hier niet betwist. Uit deze vaststelling kan op zich echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. U haalt zelf overigens evenmin een vrees of risico in geval van terugkeer aan als gevolg van uw besnijdenis (CGVS, p. 6).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld.

Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land.

Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster citeert de bepaling van artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij aanvoert dat *in casu* geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die zij voorlegt, rekening houdende met haar specifiek profiel. Zij stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende is door “*telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden*”.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, voert verzoekster eerst aan dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen, op geen enkel moment rekening hield met haar jonge leeftijd, het feit dat zij analfabeet is en haar kwetsbaar profiel (omwille van haar gedwongen huwelijken en het fysieke en seksuele geweld waaraan zij onderworpen werd), en dit in tegenstrijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Zij meent evenwel dat voorgaande elementen het mogelijk maken om bepaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen te “*rechtvaardigen*”. Verzoekster benadrukt ten eerste dat zij op zeventienjarige leeftijd onder dwang diende te huwen. Zij citeert uit rechtspraak van de Raad. Ten tweede stelt verzoekster dat zij ernstige psychologische schade heeft, veroorzaakt door de gebeurtenissen in haar land van herkomst (twee gedwongen huwelijken, slagen en verkrachting door haar tweede echtgenoot, weggelopen voor haar vader die haar een derde keer onder dwang wou uithuwelijken).

Zij citeert uit algemene informatie met betrekking tot de moeilijkheden om *“de vervolging die door een trauma is veroorzaakt”*, te beschrijven. Verder citeert zij nog uit rechtspraak van het EHRM en de Raad en voert *in casu* aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en te vage verklaringen kunnen worden *“gerechtvaardigd”* door haar psychologische problemen. Ten derde wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster ongeschoold is en stelt dat deze niet van haar kon verwachten dat zij zich zou uitdrukken zoals een geschoold persoon dit zou doen. Zij acht de interpretatie van de commissaris-generaal *“abusief en houdt op geen enkele manier verband met dit aspect”*. Verzoekster citeert in dit verband nog uit en verwijst naar algemene informatie waaruit volgens haar blijkt dat analfabeten geheugen- en concentratieproblemen hebben en problemen om zich uit te drukken en zichzelf in de ruimte te lokaliseren. Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal, door geen rekening te houden met haar bijzonder profiel, artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar verklaringen over de gedwongen huwelijken waar zij slachtoffer van werd en de motivering in de bestreden beslissing hierover op verschillende punten.

Ten eerste, waar de bestreden beslissing wijst op inconsistenties in haar verklaringen over de leeftijd van haar eerste echtgenoot, benadrukt verzoekster enerzijds dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat zij analfabeet is en niet kan tellen. Anderzijds voert aan zij dit argument overbodig is en een selectieve lezing van haar verklaringen reflecteert, nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud telkens verklaarde dat haar eerste echtgenoot vijfenzestig jaar oud was.

Ten tweede, waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster vage verklaringen aflegde over de manier waarop haar eerste huwelijk werd geregeld, voert verzoekster aan dat het, gelet op het gedwongen karakter van het door haar vader georganiseerde huwelijk, *“niet verwonderlijk”* is dat zij niet betrokken was of geen interesse had in de organisatie ervan.

Waar de bestreden beslissing haar verder vage verklaringen over haar eerste echtgenoot verwijt, wijst verzoekster erop dat, *“[o]ndanks het feit dat ze jong en analfabeet is, kon ze zeggen dat haar man niet werkte en thuis bleef, dat hij van de murule clan was, dat hij naar theehuisjes ging, dat hij stierf door zijn diabetes en hoge bloeddruk (CGVS, pp. 15-16).”*

Waar de commissaris-generaal niet begrijpt waarom verzoekster na de dood van haar eerste echtgenoot vrijwillig naar haar vader terugkeerde, licht verzoekster toe dat *“[z]e echter zwanger [was] van haar eerste dochter, ze had geen werk en geen geld, en ze was zeer jong. Voor haar overleving en die van haar dochter moest ze terug naar haar vader. Bovendien had ze geen idee dat haar vader van plan was haar te dwingen om opnieuw te trouwen.”*

Ten derde voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal op basis van *“perifere elementen”* haar tweede gedwongen huwelijk betwist. Zij benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij twee dochters en een zoon had met haar tweede echtgenoot. Zij verwijst andermaal naar de moeilijkheden die zij ondervindt om zich te situeren in de tijd en om data en leeftijden te herinneren. Bovendien meent zij dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden op dit punt enkel betrekking hebben op elementen die niet rechtstreeks verband houden met haar vrees. Zij benadrukt dat geen van de *“belangrijke”* elementen van haar verklaringen op zich in twijfel worden getrokken, met name het feit dat zij kinderen bij zich had, noch het fysieke en seksuele geweld door haar tweede echtgenoot. Zij benadrukt dat zij verklaarde dat hij haar elke dag verkrachtte, doch de commissaris-generaal hield hier geen rekening mee bij de beoordeling van de gewelddadige context van het huwelijk. Zij meent dat het aan de commissaris-generaal is om aan te tonen dat verzoekster niet langer het slachtoffer zal zijn van dergelijk geweld, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Ten vierde, meent verzoekster dat de commissaris-generaal opnieuw op basis van *“perifere elementen”* betwist dat haar vader haar wou dwingen tot een derde huwelijk. Zij benadrukt hierbij dat de bestreden beslissing de inhoudelijke elementen van dit huwelijk niet ter discussie stelt, doch louter motiveert dat, gezien haar eerste twee gedwongen huwelijken niet geloofwaardig zijn, haar vermeende gedwongen derde huwelijk noodzakelijkerwijze ongeloofwaardig is. Verzoekster acht dergelijke redenering evenwel onvoldoende, *“vooral gezien de elementen op basis waarvan het CGVS de twee huwelijken van verzoekster in twijfel heeft getrokken.”*

Ten vijfde benadrukt verzoekster dat haar verklaringen worden bevestigd door betrouwbare informatie waaruit blijkt dat gedwongen huwelijken in Somalië nog steeds gangbaar zijn en de autoriteiten niets doen om dit te voorkomen. Zij citeert hierbij uit informatie van OECD en het Refugee Documentation Centre.

Wat haar reële risico op vervolging bij een terugkeer betreft, voert verzoekster vooreerst aan dat zij, gezien haar vader haar werkelijk een derde keer gedwongen wou huwen en hij en haar toekomstige echtgenoot haar met de dood bedreigden indien zij zou weigeren, vreest voor een gedwongen huwelijk of zal worden gedood. Zij benadrukt dat *“[a]lle elementen die door het CGVS in vraag worden gesteld, zijn ofwel perifere elementen, ofwel irrelevante elementen, ofwel elementen waarvoor een duidelijke verklaring werd gegeven (zie hierboven).”* Zij besluit hieruit dat er een reëel risico op vervolging is in geval van terugkeer.

Verder benadrukt verzoekster dat zij verklaarde tijdens de bevalling door de aanwezige vroedvrouw te zijn beledigd en geslagen. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal op zich geen enkel element van haar relaas op dit punt ter discussie stelt, doch op basis van een *“cascaderegeling”* stelt dat deze feiten niet geloofwaardig zijn omdat haar problemen met haar vader ongeloofwaardig zijn. Verzoekster wijst er evenwel op dat noch de bevalling noch de aanwezigheid van een verloskundige wordt betwist. Zij meent aldus dat de commissaris-generaal er niet kan mee volstaan om op basis van *“niet-verwante elementen”* te concluderen dat het geweld dat zij ondergaan heeft niet geloofwaardig is, zonder dit daadwerkelijk te analyseren. Verzoekster geeft bovendien aan het oneens te zijn met de motivering in de bestreden beslissing dat de aangevoerde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, temeer daar *“het CGVS de informatie die eiseres tijdens haar verhoor heeft gegeven, namelijk dat de verloskundige haar zonder verdoving aan het naaien was (p.24 van de hoorzitting).”*

Tot slot vreest verzoekster voor vervolging bij een terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij zich sterk verzet tegen de besnijdenis van haar dochters. Zij licht hierbij toe als volgt: *“Nadat ze zichzelf heeft laten uitsnijden, wat niet wordt betwist door het CGVS, weigert ze haar dochters dezelfde pijn te laten lijden. Toch is de traditie van excisie diep geworteld in de Somalische samenleving. Zoals de traditie van gedwongen huwelijken en geweld tegen vrouwen.”* Verzoekster benadrukt in dit verband dat objectieve en betrouwbare informatie bevestigt dat vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld en verkrachting in Somalië geen bescherming genieten en citeert hierbij uit informatie van de UN Office of the Special Representative of the Secretary-General on Sexual Violence in Conflict, Human Rights Council, Elle, Lifos, the Committee on the Rights of the Child in de zaak *“I.A.M. t. Denemarken”* van 25 januari 2018 en OFPRA.

In subsidiaire orde vraagt verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, gezien uit objectieve informatie blijkt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Zij wijst op het arrest *“Diakité”* en benadrukt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de situatie in Mogadishu echt gevaarlijk is voor iedere burger die er leeft, wegens de aanwezigheid van terroristische groeperingen en het conflict tussen hen en de regering.

Eenzijds meent zij dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat *“aanvallen op hotels, restaurants en het gebruik van vuur en explosieven in steden geen voldoende ernstig gevaar voor de burgerbevolking”* een kennelijke beoordelingsfout vormt van de commissaris-generaal, die een gedeeltelijke lezing doet van de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 21 april 2020 waarnaar hij verwijst. Zij citeert uit deze informatie en benadrukt dat de aanvallen in Mogadishu ook gericht zijn op burgers.

Anderzijds meent zij dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert onvoldoende recent is, aangezien de in de bestreden beslissing aangehaalde arresten van 2013 en 2014 en de documenten meer dan zes maanden oud waren op het moment dat de beslissing werd genomen. Zij wijst op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat zulke informatie niet recent genoeg is om de realiteit van een situatie van gewapend conflict vast te stellen. Verzoekster meent dat, indien de commissaris-generaal gebruik gemaakt had van recentere informatie, hij had kunnen vaststellen dat de situatie de afgelopen maanden is verslechterd. Zij citeert in dit verband uit informatie van de VN Veiligheidsraad dat stelt dat, hoewel de veiligheidssituatie *“stabiel”* is, sinds het begin van 2020 honderden terroristische aanslagen zijn geteld en COVID-19 en andere natuurrampen de humanitaire crisis in Somalië hebben verergerd. Zij citeert tevens uit informatie van Le Monde met betrekking tot een aanslag op een hotel in Mogadishu en uit informatie van het Deense Ministry of Immigration and Integration over de veiligheidssituatie in Somalië en gedwongen rekrutering.

Verzoekster benadrukt nog dat een terugkeer niet mogelijk is voor haar, in het bijzonder gelet op haar kwetsbare profiel, omdat Mogadishu niet veilig is. Zij meent dat na een complete en grondige lezing van de beschikbare informatie aangaande de veiligheidssituatie, de Raad op zijn minst moet erkennen dat de bestreden beslissing de risico's die verzoekster loopt in geval van terugkeer, niet voldoende werden geanalyseerd.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep legt verzoekster het artikel "*Comparing cognitive performance in illiterate and literate children*" van E. Matute e.a. van 2012 (stuk 3) neer.

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 februari 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.1.4. In een aanvullende nota van 1 maart 2020 legt verzoekster volgende stukken neer:

- een foto van haar oudste dochter die geslagen zou zijn door verzoeksters oom (stuk 1);
- een foto van haar jongste dochter die problemen heeft aan haar voeten (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in haar vrees voor vervolging, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar jonge leeftijd, ongeschooldheid en haar kwetsbaarheid omwille van de ondergane gedwongen huwelijken en het fysiek en seksueel geweld, waardoor zij psychologische problemen heeft. In dit verband benadrukt de Raad vooreerst dat verzoeksters jonge leeftijd ten tijde van de problemen en haar ongeschooldheid niet betekent dat verzoekster niet in staat zou zijn om doorleefde ervaringen te geven en haar leefwereld en de feiten die geleid hebben tot haar vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Zij wordt in staat geacht om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven en vervolgingsfeiten. De Raad benadrukt dat een gebrek aan scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens niet zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen de feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven in iedere fase van het onderzoek. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoekster neergelegde algemene informatie over analfabete kinderen (verzoekschrift, stuk 3), die bovendien geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud werd ondervraagd met vragen die aansloten bij verzoeksters eigen leefwereld en profiel en dat zij op geen enkel moment aangaf de gestelde vragen niet te begrijpen. Verzoekster toont met de loutere verwijzing naar algemene informatie dan ook niet aan dat van haar geen voldoende doorleefd, gedetailleerd en consistent relaas mag worden verwacht. Waar verzoekster verder aanvoert dat zij psychologische problemen heeft omwille van de door haar ondergane feiten en lijkt te poneren dat dit bepaalde inconsistenties in haar verklaringen zou kunnen verklaren, merkt de Raad op dat verzoekster geen bewijs neerlegt waaruit blijkt dat zij lijdt aan psychologische problemen die dermate ernstig zijn dat haar cognitieve geheugen zou zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn om een gedetailleerd en consistent relaas naar voor te brengen. Een verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon kan andermaal niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster lijdt aan psychologische problemen die een impact hebben op haar cognitieve vermogen om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, aangezien ieder verzoek om internationale bescherming op de individuele merites dient te worden beoordeeld.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoeksters profiel bij de beoordeling van haar verklaringen, noch dat haar profiel een

verschuiving kan vormen voor de vastgestelde inconsistenties, vaagheden en lacunes in haar verklaringen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen met betrekking tot de leeftijden van haar ex-echtgenoten niet kan worden verklaard of verschoond door louter te verwijzen naar haar analfabete profiel en het feit dat zij niet kan tellen. De Raad merkt op dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de leeftijd van haar echtgenoten in elke fase van de procedure. Verzoekster toont met de loutere verwijzing naar haar analfabetisme niet aan dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Waar verzoekster nog stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud steeds verklaarde dat haar eerste echtgenoot vijftien jaar oud was, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij bij aanvang van de procedure nog duidelijk verklaarde dat haar eerste echtgenoot vijftig jaar oud was (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 9) en haar verklaringen hierover aldus tegenstrijdig zijn. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij aanvoert dat dit een overbodig argument zou betreffen, gezien van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij consistente en coherente verklaringen kan afleggen over kernelementen van haar eigen leefwereld en relaas, zoals de leeftijd van haar ex-echtgenoten.

Het feit dat verzoekster jong en analfabeet is biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin een afdoende verschuiving voor verzoeksters vage en niet-doorleefde verklaringen over haar eerste echtgenoot. Het benadrukken van de verklaringen die zij wel kon afleggen in dit verband, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster er niet in slaagt om op doorleefde en gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen over het karakter en de activiteiten van haar eerste echtgenoot, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar gedwongen huwelijk.

Waar verzoekster nog stelt dat het “*niet verwonderlijk*” is dat zij niet betrokken of geïnteresseerd was in de organisatie van haar eerste huwelijk, gelet op het gedwongen karakter ervan, is de Raad evenwel van oordeel dat van verzoekster, die verklaarde dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt door haar vader aan een oudere man, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij kan uitleggen op welke manier dit huwelijk tot stand kwam, hetgeen een kernelement betreft van haar relaas. Gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij na haar eerste huwelijk naar het huis van haar vader terugkeerde omdat zij op hem rekende voor haar overleving en die van haar dochter, daar zij jong en zwanger was en geen werk noch geld had en dat zij niet dacht dat haar vader haar een tweede keer zou uithuwelijken, merkt de Raad op dat dit verweer een herhaling betreft van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij vrijwillig zou terugkeren naar het huis van haar vader, gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij kon rekenen op de hulp van haar tante (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). Verzoeksters verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij de problemen van haar tante met haar vader niet erger wou maken (*Ibid.*, p. 17) is te lichtvoetig om te verklaren waarom verzoekster vrijwillig naar haar vader zou terugkeren in plaats van zich tot haar tante te wenden voor hulp, gelet op haar verklaringen dat haar vader haar slecht behandelde, bedreigde en uithuwelijkte (*Ibid.*, p. 13, 14 en 16).

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat de commissaris-generaal zich louter beroept op tegenstrijdigheden die betrekking hebben op elementen die niet rechtstreeks verband houden met haar vrees voor vervolging om haar tweede gedwongen huwelijk te betwisten. Zij meent dat de belangrijke elementen op zich niet worden betwist, zijnde het feit dat zij kinderen had en het fysieke en seksuele geweld van haar man. De Raad wijst er echter op dat van verzoekster, die verklaarde dat zij door haar vader een tweede keer gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een oudere man, wordt verwacht dat zij de omstandigheden van dit huwelijk en haar tweede echtgenoot kan toelichten. Gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt is dit echter niet het geval. Dergelijke vaststellingen, die wel degelijk betrekking hebben op kernelementen van verzoeksters relaas, ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar tweede gedwongen huwelijk. Tevens ondermijnt dit de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de omstandigheden waarin haar kinderen geboren werden en het fysieke en seksuele geweld waarvan zij slachtoffer zou zijn geworden.

Met het louter benadrukken dat deze elementen op zich niet worden betwist doet verzoekster aldus geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing die volstaan om te

oordelen dat verzoeksters verklaringen over het feit dat zij een tweede keer gedwongen uitgehuwelijkt zou zijn ongelooftwaardig zijn.

Verzoekster voert nog aan dat het niet volstaat om haar verklaringen dat zij een derde keer gedwongen zou worden uitgehuwelijkt als ongelooftwaardig te beschouwen omwille van het feit dat haar verklaringen over haar eerste twee gedwongen huwelijken ongelooftwaardig waren, nu de inhoudelijke elementen van dit huwelijk niet worden betwist. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal weldegelijk terecht oordeelde dat verzoekster ongelooftwaardige verklaringen met betrekking tot haar eerste twee gedwongen huwelijk weldegelijk afbreuk doen aan verzoeksters verklaringen dat zij een derde keer zou zijn uitgehuwelijkt door haar vader. Verzoekster gaat er met haar verweer bovendien aan voorbij dat de bestreden beslissing tevens op basis van andere elementen oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen op dit punt, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoeksters geen informatie heeft over deze derde man aan wie haar vader haar wou uithuwelijken, (ii) zij bij aanvang van haar relaas niet vermeldde dat zij door hem werd bedreigd of dat zijn zoon lid zou zijn van Al-Shabaab, doch deze elementen pas op het einde van het persoonlijk onderhoud toevoegde, (iii) haar verklaringen over de manier waarop zij aan dit huwelijk kon ontsnappen niet geloofwaardig zijn en (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip van haar vertrek. Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeksters verklaringen dat tot drie maal toe gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt door haar vader, ongelooftwaardig zijn. De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie over gedwongen huwelijken en seksueel geweld in Somalië kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoekster in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Om te beginnen legt u incoherente verklaringen af over het vertrek van uw zus. Zo zegt u enerzijds dat u zeventien jaar was toen uw zus wegliep (CGVS, p. 9). Gezien u geboren bent in 1993 (CGVS, p. 5), moet dat in 2010 geweest zijn. Anderzijds stelt u dat uw zus acht jaar geleden wegliep (DVZ, punt 17), in 2012 dus. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat uw nichtje ook tien jaar is en dat ze nog twee jaar bij u was (CGVS, p. 17), wat de tegenstrijdigheid niet opheldert. Gevraagd hoe lang uw zus intussen vermist is, houdt u het opnieuw op acht jaar (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat dit zou betekenen dat uw zus nog aanwezig was bij uw eerste huwelijk – u verklaarde immers dat u ongeveer zeventien was toen dit plaatsvond (CGVS, p. 15) en uw eerste man overleed in 2010 (DVZ, punt 16)- ontkent u dit en beweert u dat ze op dat moment al gevlucht was. Deze niet-uitgekleerde tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Zelfs van een ongeschoolde vrouw mag immers wel verwacht worden dat ze coherente verklaringen aflegt over de volgorde van de gebeurtenissen. Gezien u uw eigen eerste huwelijk direct aan haar vertrek verbindt (CGVS, p. 8, p. 14), heeft dit een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien stelde u bij de DVZ enerzijds dat uw zus vermist is (DVZ, punt 17), en anderzijds dat ze gevlucht was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stelt u dat beide zaken voor u hetzelfde zijn, gezien u niet weet waar ze verblijft (CGVS, p. 8). Gelet op het verschil in betekenis tussen gevlucht en vermist, kan deze opmerking de tegenstrijdigheid hoogstens ten dele uitklaren. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zo eens te meer aangetast.

Daarenboven zijn de omstandigheden van het vertrek van uw zus weinig aannemelijk. Zo beweert u dat u op voorhand niet wist dat uw zus van plan was te vluchten. Uw zus zou er u niets over hebben verteld (CGVS, p. 8), wat weinig aannemelijk gezien ze wel op u rekende voor de zorg voor haar dochter (CGVS, p. 8). Deze onaannemelijkheid vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Verder kunnen uw verklaringen over uw eerste huwelijk niet overtuigen. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de man met wie u toen huwde. Bij de DVZ verklaarde u enerzijds dat hij ongeveer vijftig jaar was (DVZ, punt 16), anderzijds dat hij vijfenzeftig jaar was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS houdt u vast aan de verklaring dat hij ongeveer vijgenzeftig jaar was (CGVS, p. 15).

Gewezen op uw vroegere bewering dat hij vijftig was, die hiermee strijdig is, ontkent u dat u dat gezegd hebt (CGVS, p. 15). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling wordt gezet.

Ook uw overige verklaringen over dit eerste huwelijk laten te wensen over. U verklaart dat uw vader u aan A.M.I. uithuwelijkte, maar weet niet van waar uw vader deze man kende (CGVS, p. 14). U speculeert dat ze elkaar kenden omdat A.M.I. misschien ook een handelaar was in de soukh (CGVS, p. 14), maar weet dit niet zeker. Bovendien kan u ook niet aangeven in wat voor zaken uw eerste man dan zou hebben gehandeld (CGVS, p. 15). Nog blijkt dat u ook niet weet wie van de mannen de ander had benaderd in verband met het huwelijk (CGVS, p. 14). Ook weet u niet hoeveel de bruidsschat bedroeg die uw eerste man aan uw vader zou hebben betaald (CGVS, p. 14). Dit gebrek aan kennis over de omstandigheden waarin uw huwelijk geregeld was, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Gevraagd hoe uw eerste man reageerde toen niet uw zus maar u met hem zou trouwen, stelt u simpelweg dat hij blij was (CGVS, p. 14), wat weinig aannemelijk is gezien hij aanvankelijk met uw vader had besproken dat hij met uw zus zou trouwen (CGVS, p. 8, p. 14). Al deze elementen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder slaagt u er niet in een doorleefd beeld van uw eerste echtgenoot te schetsen. Gevraagd om in detail over uw eerste man te vertellen, wat voor iemand hij was, stelt u enkel dat hij wel beter was dan uw ex-man (CGVS, p. 15), wat bezwaarlijk als een gedetailleerd antwoord kan beschouwd worden. Opnieuw gevraagd om wat meer te vertellen over zijn karakter, zegt u dat u af en toe buiten mocht gaan van hem. Nog herhaalt u dat hij beter was dan uw ex-man, dat hij meer respect voor u had (CGVS, p. 15), wat evenmin een gedetailleerd beeld schetst van uw eerste man. U kan daarnaast ook niet aangeven hoe hij zijn dagen doorbracht. Na veel doorvragen kan u alleen zeggen dat hij in zijn huis was en in de namiddag naar theehuisjes ging (CGVS, p. 16). Dat u niet op een meer gedetailleerde manier kan vertellen over het karakter en over het doen en laten van uw eerste man, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw.

Bovendien stelt u op het CGVS dat hij u wel respecteerde en wat vrijheid gaf (CGVS, p. 15), terwijl u bij de DVZ beweerde dat hij u 'enorm slecht' behandelde en u 'gewelddadig' sloeg (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook deze incoherentie zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eerste huwelijk op losse schroeven.

Nog stelt u dat uw eerste man stierf toen u achttien jaar was. Na zijn dood keerde u vrijwillig terug naar uw vaders huis (CGVS, p. 17), wat mag verbazen gezien u eerder verklaarde dat uw vader u slecht behandelde (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 13), u bedreigde (CGVS, p. 16) en u uithuwelijkte (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zich niet tot uw tante wendde, stelt u dat u uw tantes problemen met uw vader niet erger wilde maken (CGVS, p. 17), wat niet volledig kan uitklaren waarom u haar niet om hulp vroeg op dat moment. Ook dit element vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijkt dat u ook over uw tweede gedwongen huwelijk geen aannemelijke verklaringen aflegt. Gevraagd om in detail te vertellen over hoe uw vader de tweede huwelijkskandidaat precies ter sprake bracht, vertelt u enkel dat u tegen uw vader vertelde dat u niet akkoord was, en dat uw vader zei dat uw toekomstige tweede man u financieel zou ondersteunen (CGVS, p. 18), zonder de gestelde vraag te beantwoorden. Opnieuw deze vraag gesteld, zegt u enkel dat uw vader zei dat hij u niet langer wilde onderhouden en dat hij een man voor u zou regelen (CGVS, p. 18), wat bezwaarlijk als een gedetailleerde en doorleefde situatieschets kan worden beschouwd. Dat u er niet in slaagt dit gesprek met uw vader op een gedetailleerde en doorleefde manier weer te geven, is niet aannemelijk gezien het belang van dit tweede huwelijk in uw relaas. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw ondergraven.

Nog verklaart u dat uw vader zei dat hij u en uw kind niet langer kon onderhouden (CGVS, p. 18). Nochtans verklaarde u eerder dat uw vader een hele grote schoenenzaak had waar het druk zakendoen was (CGVS, p. 13). Daarop gewezen, stelt u dan weer dat uw vader u en uw dochter niet wilde helpen omdat hij gemeen was (CGVS, p. 18). Dat u uw verklaringen aanpast naarmate u gewezen wordt op onaannemelijkheden, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarenboven legt u ook geen overtuigende verklaringen af over uw tweede man. Gevraagd om in detail over uw tweede man te vertellen, zegt u enkel dat hij een slecht karakter heeft (CGVS, p. 18). Gevraagd om meer te vertellen, voegt u toe dat hij dacht dat hij meer was dan anderen (CGVS, p. 18). Dat u niet meer in detail uw tweede man kan beschrijven wanneer dat u gevraagd wordt, vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw.

Bovendien legt u ook wat hem betreft tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd. Bij de DVZ stelde u dat hij vijfenzeftig jaar was (DVZ, punt 16). Op het CGVS verklaart u dan weer dat hij zestig jaar was (CGVS, p. 18).

Op dit verschil gewezen, verklaart u dat uw eerste man vijftien jaar was (CGVS, p. 18), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Voorts legt u geen aannemelijke verklaringen af over hoe uw vader uw tweede man kende. Hiernaar gevraagd, zegt u dat ze van dezelfde leeftijd waren (CGVS, p. 18). Erop gewezen dat in een stad als Mogadishu toch niet alle mannen van dezelfde leeftijd elkaar kennen, moet u toegeven dat u het eigenlijk niet weet. Daarna speculeert u nog dat uw vader hem misschien van in een theehuisje kende (CGVS, p. 18), maar dat blijft beperkt tot een veronderstelling. Dat u niet weet hoe uw vader en uw tweede man elkaar ontmoet hadden, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit gedwongen huwelijk eens te meer aan.

Nog verklaart u dat uw tweede man om uw hand kwam vragen in het bijzijn van twee getuigen. Gevraagd wie deze mensen waren, zegt u dat het vrienden van hem waren die u niet eerder gezien had (CGVS, p. 19). U beweert echter dat deze twee mannen zich noch aan u, noch aan uw vader voorstelden (CGVS, p. 19), wat niet aannemelijk is gezien het om een formeel huwelijksaanzoek zou zijn gegaan. Ook deze onaannemelijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Drie dagen na dit huwelijksaanzoek zou u getrouwd zijn met uw tweede man (CGVS, p. 19). Gevraagd of u in die drie dagen met iemand gesproken hebt over uw nakend huwelijk, en dat u daar niet mee akkoord was, zegt u dat u met niemand gepraat heeft (CGVS, p. 19). Gevraagd of u met uw tante gepraat hebt, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u met haar wel gepraat hebt (CGVS, p. 19-20). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten de geloofwaardigheid verder aan. Bovendien zou uw tante u geadviseerd hebben om ergens te gaan schuilen. Ze zou zelfs concreet voorgesteld hebben dat u in het geheim naar haar zou komen, om dan een oplossing te zoeken (CGVS, p. 20). Dat u dat niet deed, is niet aannemelijk in het licht van uw verklaringen over uw eerste gedwongen huwelijk en uw verklaringen over uw weersin om met de tweede man te trouwen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u niet inging op uw tantes voorstel, zegt u dat u bang was dat uw vader achter u aan zou komen (CGVS, p. 20), wat niet aannemelijk overkomt gezien hij nooit achter uw zus was aangegaan (CGVS, p. 8). Daarop gewezen, zegt u dat uw vader op u rekende omdat u zijn laatste dochter was (CGVS, p. 20), want de aangehaalde onaannemelijkheden onvoldoende uitklaart. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

U verklaart daarenboven dat uw tweede man zeventien Amerikaanse dollar bruidsschat heeft betaald aan uw vader (CGVS, p. 19). U beaamt nog dat hij een welgesteld man is (CGVS, p. 20). U weet echter niet hoe hij dit kapitaal zou hebben vergaard. U weet wel te vertellen dat hij winkels zou hebben gehad in Zuid-Afrika, maar weet niet wat er verkocht werd (CGVS, p. 20). U speculeert dat het winkels in bouwmaterialen waren, maar eigenlijk weet u het niet (CGVS, p. 20). Dit gebrek aan informatie draagt eveneens bij aan de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog stelt u dat uw tweede man de scheiding uitsprak als gevolg van een ruzie met uw vader (CGVS, p. 11, p. 12). Ook uw verklaringen hierover schieten tekort. Gevraagd hoe u van uw tweede man kon scheiden, zegt u eerst enkel dat hij ruzie had met uw vader (CGVS, p. 11), zonder enige bijkomende verklaringen. Gevraagd om meer te vertellen, bent u opnieuw bijzonder kort van stof, en zegt u dat het om geld ging (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd om uit te weiden over hoe de ruzie tot de scheiding heeft geleid, stelt u dat uw tweede man niet meer betaalde aan uw vader en dat er zo ruzie ontstond (CGVS, p. 11). Nog kan u niet uitklaren hoe het komt dat uw tweede man, toch een rijk man (CGVS, p. 20), uw vader niet betaalde (CGVS, p. 11). Hiernaar gevraagd, verklaart u dat u niet weet over wat voor geld of wat voor bedrag het ging. U verandert van onderwerp en spreekt over problemen met uw vroegvrouw (CGVS, p. 21). Dat u zo'n beperkte informatie kan geven over de aanleiding van uw scheiding, toch een belangrijk element in uw relaas, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven.

U verklaarde dat u na uw tweede huwelijk dacht dat u eindelijk verlost was van alle ellende (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd om deze uitspraak toe te lichten, stelt u simpelweg dat u dat dacht, maar dat het niet waar bleek. U voegt toe dat u dacht dat u op uw gemak zou zijn (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat uw vader u twee keer kort na elkaar had uitgehuwelijkt, en gevraagd waarom u dacht dat u na twee keer verlost zou zijn van de ellende, zegt u dat u nu een groot gezin had en dat u niet zelf om de scheiding gevraagd had. U dacht dat uw vader het daarbij zou laten (CGVS, p. 22).

Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, temeer gezien u zelf aangaf dat uw vader u uithuwelijkte zodat hij niet zelf voor de onderhoudskosten van u en uw gezin moest instaan

(CGVS, p. 12, p. 18). Daarop gewezen, zegt u dat u dacht dat uw vader u niet zou uithuwelijken, omdat u nu vijf kinderen (vier kinderen en het kind van uw zus) had en dat geen man voor vijf kinderen zou willen zorgen (CGVS, p. 22). Ook dit antwoord klaart niet uit waarom u dacht dat uw vader niet op zijn minst zou proberen zulke man voor u te zoeken. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas aangetast.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw eerste twee gedwongen huwelijk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw vader u een derde keer wilde uithuwelijken.

Ook over deze derde man weet u niet te vertellen van waar uw vader hem kende (CGVS, p. 22), wat eens te meer ongeloofwaardig overkomt. Nog verklaart u dat uw vader u bedreigde. Hij zou u doden als u het huwelijk met deze derde man niet accepteerde. U rept op dat moment niet over een bedreiging door de derde man zelf, noch over de zoon van de deze man die lid zou zijn van Al-Shabaab (CGVS, p. 12). Ook bij de DVZ sprak u hier niet over (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u deze laatste twee elementen later plots toevoegt aan uw relaas (CGVS, p. 23), doet eens te meer vermoeden dat u een verzonnen verhaal vertelt waaraan u naar eigen goeddunken elementen toevoegt.

Bovendien legt u weinig aannemelijke verklaringen af over hoe u aan het huwelijk met deze man kon ontsnappen. Zo verklaart u dat u uw vaders huis ontvluchtte toen u aan het poetsen was. Uw vader was op dat moment thuis. U deed alsof u het afvalwater wilde weggieten, en vertrok gewoon (CGVS, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat u zonder afscheid te nemen van uw kinderen het huis zomaar zou verlaten op een moment dat uw vader thuis was. U verklaart immers zelf dat uw vader het druk had met zijn winkel (CGVS, p. 13) en dat hij vaak naar theehuisjes ging (CGVS, p. 18). In dat geval had u een moment kunnen afwachten dat hij afwezig was om te kunnen vertrekken. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek aan.

Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw verklaringen over het moment van uw vertrek. Zo verklaart u dat u, nadat de derde man om uw hand vroeg, nog een week in uw vaders huis bleef (CGVS, p. 23, p. 24). Erop gewezen dat u bij de DVZ verklaarde dat u nog drie dagen bleef (vragenlijst CGVS, vraag 5), stelt u dat u nog drie dagen in het huis van uw tante verbleef (CGVS, p. 23), zonder de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bij de DVZ stelde u immers 'drie dagen later kon ik weglopen van deze ongelukkige situatie' (vragenlijst CGVS, vraag 5), waarmee u duidelijk niet op de schuilplaats in uw tantes huis doelt. Bovendien blijkt uit uw latere verklaringen dat u geen drie dagen doorbracht in het huis van uw tante, maar in het huis van haar buurvrouw (CGVS, p. 24). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, zegt u dat uw tante dat onderkomen voor u had geregeld (CGVS, p. 24), wat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Tot slot legt u geen aannemelijke verklaringen af over het lot van uw kinderen. U verklaart dat uw tante hen stiekem ophaalde bij uw vader (CGVS, p. 10) en hen onderbracht bij een vriendin (CGVS, p. 9). Hoewel u tot u in Turkije was nog contact had met uw tante (CGVS, p. 9, p. 13), weet u de naam van de vrouw die voor uw kinderen zorgt niet, noch weet u waar ze woont (CGVS, p. 9). Dat u dergelijke elementaire zaken niet weet over de persoon die voor uw kinderen zou zorgen, is niet aannemelijk. Dat doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien u beweert dat uw tante de kinderen bij deze vrouw had onderbracht uit vrees voor uw vader (CGVS, p. 9-10).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u deze twee gedwongen huwelijken en uw vrees voor een derde gedwongen huwelijk niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming."

Waar verzoekster nog meent dat de commissaris-generaal haar verklaringen dat zij door de aanwezige vroedvrouw bij haar bevalling werd beledigd en geslagen niet kan worden betwist door aan te voeren dat zij de problemen met haar vader niet aannemelijk maakt, benadrukt de Raad dat verzoekster deze problemen met haar vroedvrouw zelf rechtstreeks verbond aan het feit dat zij problemen had met haar vader, nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat "Ze ging mij altijd mishandelen tijdens de bevalling omdat ze wist over de problemen met mijn vader" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 24). De bestreden beslissing oordeelde dan ook weldegelijk terecht dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de problemen met haar vader afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar problemen met deze vroedvrouw.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat deze problemen hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg zijn om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Het op algemene wijze ontkennen van deze motivering in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan de bovenstaande beoordeling. De Raad merkt hoe dan ook nog op dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij nog een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt omwille van de aangevoerde problemen met de vroedvrouw, nu uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij na haar bevalling nog problemen heeft gekend met deze vrouw.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Wat betreft de problemen met uw vroedvrouw, moet ten eerste opmerkt worden dat de bovenstaande negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling ook hierop afstraalt. Bovendien plaatst u deze problemen met uw vroedvrouw in de context van uw tweede huwelijk, die niet geloofwaardig werd bevonden (CGVS, p. 21, p. 24). U legt voorts het verband tussen de problemen met de vroedvrouw en de problemen met uw vader (CGVS, p. 24). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen met uw vader, wordt ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over de problemen met uw vroedvrouw aangetast.

Wat er ook van zij, enkele gemene opmerkingen en enkele klappen op uw benen tijdens de bevalling (CGVS, p. 24) zijn allicht onaangenaam, maar onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het niet-verdoofd ingeknipt en genaaid worden (CGVS, p. 24) zijn gangbare medisch praktijken bij een bevalling die evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Uw gevoel dat uw vroedvrouw dit deed uit gemeenheid (CGVS, p. 24) is louter een interpretatie die u niet staft met concrete elementen, en verandert niets aan bovenstaande analyse over de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omdat zij zich sterk verzet tegen de besnijdenis van haar dochters, wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van haar vrees op dit punt wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoekster deze grond van vervolging niet heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij stelde uitdrukkelijk, toen haar gevraagd werd of zij nog andere redenen had waarom zij niet kon terugkeren naar Somalië naast de problemen met haar vader en vroedvrouw, *“Nee eigenlijk niet, ik had wel een moeilijk leven, van begin af aan heb ik een moeilijk leven gehad”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 25). Indien verzoekster werkelijk een vrees heeft bij een terugkeer naar Somalië omdat zij zich verzet tegen de besnijdenis van haar dochters, kon weldegelijk worden verwacht dat zij dit zou vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster licht verder niet *in concreto* toe wie haar zou vervolgen omwille van het feit dat zij haar dochter niet wenst te laten besnijden. Zij stelde tijdens het interview bij aanvang van de procedure dat haar vader haar niet tegen verzoeksters wil had laten besnijden (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2), doch aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de problemen met haar vader, kan niet worden aangenomen dat zij door haar vader zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd omwille van het feit dat zij haar dochters niet zou willen laten besnijden. Verzoekster brengt geen enkel element bij waaruit dit zou kunnen blijken. De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat de door verzoekster aangehaalde vrees voor gedwongen besnijdenis ten aanzien van haar dochters, niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming vermits haar dochters zich niet buiten Somalië bevinden, hetgeen krachtens het Vluchtelingenverdrag een noodzakelijke voorwaarde is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota nog aanvoert dat de echtgenoot van verzoeksters tante, die voor haar kinderen zou zorgen, weigert om nog langer voor de kinderen te zorgen en gewelddadig is geworden tegenover haar kinderen, wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd doordat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar kinderen verbleven bij een vriendin van haar tante (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9) en dus niet bij haar tante en oom. De Raad wijst er bovendien andermaal op dat de door verzoekster aangehaalde vrees voor haar dochters, niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming vermits haar dochters zich niet buiten Somalië bevinden, hetgeen krachtens het Vluchtelingenverdrag een noodzakelijke voorwaarde is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. De door verzoekster neergelegde foto's van haar dochters (aanvullende nota, stukken 1-2) geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

De Raad merkt nog op dat, onafgezien er geen enkele mogelijkheid is om vast te stellen wie er op de foto's staat, uit de eerste foto (*Ibid.*, stuk 1) niet kan worden afgeleid dat verzoeksters dochter mishandeld werd en op welke wijze zij deze mishandelingen opliep. In zoverre uit de tweede foto (*Ibid.*, stuk 2) zou kunnen worden afgeleid dat verzoeksters andere dochter een fysieke beperking zou hebben, merkt de Raad nog op dat dit gegeven evenmin aanleiding kan geven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster, temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet eerder melding heeft gemaakt van deze problemen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoeksters verklaringen over haar herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad stelt nog vast dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 22 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 27 december 2020, die de voorgaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu bevestigt. Verzoeksters betoog dat de informatie verouderd is, is dan ook niet langer dienstig.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster geciteerde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat een terugkeer in Mogadishu niet mogelijk is omwille van haar kwetsbaar profiel, doch zij licht dit niet verder toe. In zoverre verzoekster hiermee verwijst naar haar jonge leeftijd en haar analfabetisme, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee niet aantoont dat zij niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om gevaarlijke situaties in Mogadishu naar behoren in te schatten, temeer nu zij er jarenlang verbleven heeft en aldus voldoende bekendheid bezit met de stad. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster met de loutere verwijzing naar een kwetsbaar profiel niet aantoont dat zij bij een terugkeer in Mogadishu een groter risico zou lopen om slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt dan andere burgers in haar regio.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP